

SANDOVAL & GÀMEZ

Carlos Stilianopoulos i la seva promesa, Gracita Abascal

Una exclusiva a temps obert

Aquesta fotografia val molts calés. De veritat. Qualsevol revista *del cuore* pagaria el que fos per veure la que serà la jove de la **Pitita**, l'aristòcrata que veu a la Verge i després dóna conferències per tot l'estat espanyol explicant-ho. Bé, doncs resulta que la Pitita té una filla, **Anna**, que surt amb un manso de molta consideració que es diu **Melote**, és a dir, li diuen Melote, gros, amb molt de cabell blanc que es lliga amb cua de cavall. I la Pitita també té un noi, que es diu **Carlos**. Tots dos, com són del mateix marit (cosa ben estranya avui dia), porten el mateix cognom: Stilianopoulos o alguna cosa ben semblant perquè el nom és d'allò que no hi ha.

I el Carlos, que ha estudiat a

l'estranger, es vol casar. La noia és **Gracita Abascal**, filla d'**Antonio** i **Gracia Abascal**. La cosa té molt de marro perquè el pare és un dels molts germans de la **Nati Abascal**, ex-duquesa de Feria i ex-promesa enganyada de **Ramón Mendoza**. I això dóna valor a la foto i a la notícia. El que passa és que a Antonio Abascal no li agrada gens tot aquest rebombori de la *premsa del cor* i els fa recança pensar que la família es pot convertir en una mena de ginyol, que és el que els passa a tots aquests que viuen de la foto a la revista de torn.

Doncs la noia, la Gracita, té tres germanes més, a quina més maca. La notícia oficial de la *pedida de mano* va ser a Madris, al palau de la Pitita i,

és clar, aquesta no va poder resistir trucar a la premsa perquè hi digués tot. Ella, la Gracita, li va regalar un quadro on l'han deixat bastant desfavorida, perquè ella, de debò és molt maca, amb un aire d'allò més californià. El casament està previst per a setembre, poc després que es casi, a Palma de Mallorca, la **Simoneta Gómez Acebo** (la neboda del rei) amb el **José Miguel Fernández Satrón**, que aquests si que són una bona parella, en especial ella, que si no ho fa Cartier, on treballa, sempre està en queixa continuada i és un rotllo.

Com la fotografia està feta a l'*Up and Down*, no ens bellugarem d'allí per continuar la nostra historieta d'avui. Perquè a la terrassa del local, que

l'anomenen l'*Out* de l'*Up*, s'està posant de moda. I allí la **Núria Garcés**, que és un xic com la **Sade** i es dedica a les relacions públiques, va presentar el nou joc que es diu **Abalone**. Es tracta d'una història de boles, blanques i negres, que s'han inventat dos francesos, **Laurent Lévi**, que és pintor i **Michael Lalet** que és periodista. Les coses no els anaven gaire bé i, per separat es van trobar en un treball ben diferent: assessorant un consultori telefònic especialitzat en temes sexuals. Com s'avorrien com una ostra, van començar a fer programes amb ordinador i els va sortir aquest de l'**Abalone**, que li van posar primer **Sumito** perquè van considerar que era un joc de força, una mica com el

sumo japonès, però mental en aquest cas.

Ara el joc arriba a Espanya i en faran campionats a Madrid i Barcelona, en concret entre l'*Up and Down* i l'*Archy*. A Barcelona, en les primeres partides, hi van jugar gents de cada, com el dissenyador **Xavier Olivé** i el pastisser **Christian Escriba**, i gent de TV3, **Salvador Alsius**, **Enric Calpena**, **Joan Guals**, **Marieta Espinar**, **Julià Peiró**, **Ana de Aguilera**, **Ricky Grau** i el **Nani Esteve**, de qui tractarem tot seguit.

Perquè ha estat dues setmanes a Barcelona **Ana García Obregón**. I val a dir que continua sent una dona fascinant. És bonica i atractiva en tota l'extensió de la paraula i té un cos molt seductor. Per si fos poc, és molt culta, llesta i sempre té un somriure per a tothom, fins i tot aquells pesats que no te'ls pot traure de damunt mai, ni tan sols quan veuen que estàs amb els teus amics en certs moments d'intimitat, o almenys tota la intimitat que et pot donar una discoteca. Bé, l'Ana ha estat gravant una coproducció televisiva, on fa de dolenta casada amb **Giuliano Gemma**, i la bona és la **Mireille Darc**. La qüestió és que va venir tot un plegat de la tele francesa per fer un reportatge i l'única que els va interessar va ser l'Obregón. Ella se'ls va endur a sopar i després a l'*Up*. Allí va trobar un bon amic, el Nani Esteve, que és el físic pel que sospiren les noies casadores. Bona posició, bona educació, ofici i benefici, a més d'un caràcter excel·lent, bones maneres i tot el que calgui. Ana i el Nani es van fer amics, que no res més, però la qüestió és que la parella van sortir plegats de l'*Up*, amb un servidor, tot sigui escrit. Després de deixar-me al *Fibra Òptica*, disco de la qual ens ocuparem un altre dia, la va dur a l'hotel. La va deixar a la porta i Nani va tornar a l'*Up*, perquè tothom es pensava ja el pitjor, que en aquest cas

Shelley Winters després de sopar amb la Dolty Fontana.

Aquí, el que signa amb la Nielsen: ¡Ho sento molt!
Josep Sandoval

Ana García Obregon i Nani Esteve, només bons amics, que no és poc.

hauria estat el millor. Però l'amistat és cosa molt important i no es pot perdre així com així, i si hi ha alguna cosa més, doncs al temps.

Al temps, de la bona taula i del bon vi està, sense cap dub-

te, la **Shelley Winters**. Ha passat per Barcelona i, és clar, ha sopat a l'*Up and Down* després d'haver fet una entrevista molt divertida al programa del Casas. Està la dona ben grassa, que diuen que

això porta la felicitat. I és veritat, menja força i de bon grat i beu vi amb mesura. Van ser unes vint-i-quatre hores a Barcelona, on va parlar dels marits, entre ells **Vittorio Gasmann**. El que no va dir és que ara, que dona classes en una escola d'art dramàtic de Nova York, de tant en tant es recorda als alumnes detalls significatius i molt especials. Per exemple, de colp i volta, quan cerca un alumne i el troba assegut dalt de tot, als últims rengles de la classe, li diu: "Ah, vostè és allà dalt...quins records...¿Sap? Allí mateix, on vostè és-ara, jo em tirava Tony Franciosa fins que vaig casar-me amb ell". Això, si ho haguéssim sabut abans, li ho hauríem pogut demanar al mateix Franciosa quan el vam veure a *La Parada*, el programa estrella de TV3 que condueix **Josep Maria Bachs**.

I ara una de música, perquè el Festival d'Eurovisió d'aquest any ha estat d'allò més curiós. Resulta que Televisión Española, que ara van de moderns, va dir als autors de la cançó que representava Espanya, que aquest any no hi havia diners perquè hi anessin. I, si volien anar-hi, doncs s'havien de pagar el bitllet i l'hotel. Mentre, l'equip oficial de la casa era tan nombrós i imprescindible que incloïa la mateixa dona de **Luis Cobos**, que estava contractat per fer de comentarista de la gala.

Així doncs, vam anar a *Studio 54*, la superdisco, que és on treballa **Raül Orellana**, autor amb **Jaime Stinus**, exguitarra de Mondragón i autor, dels èxits de Gurruchaga, de la música del tema. I allí, a la cabina, perquè era l'hora del passí de la cançó, coincidí amb l'horari de la *disco*, vam veure l'actuació d'Azúcar Moreno, que van estar força bé, especialment si tenim en compte el que va passar amb la música gravada. Després, tots a la festa, que va ser gran, amb els amics de Raül, entre ells el director de *Studio 54*,

Damián García Puig i un dels millor homes del grup Z.

I, per acabar, i ho sento moltíssim, vaig veure la **Brigitte Nielsen**, l'ex del **Stallone**, que va estar a Barcelona per presentar el nou disc, que és d'allò més *patatero*: la noia és clar que no l'ha cridat Déu per als camins de la cançó. Vam xarrar molt, del seu fill amb un bateria danès, del nou nen que ha tingut amb **Mark Gastineau**, de qui s'ha separat. I està la dona més que tipa que tothom li parli del Stallone, de qui ella ni es molesta a parlar malament. Qui no li agrada gaire és la mare del Rambo, la **Jacqueline** i aquest sentiment és mutu: perquè l'ex-sogra, fa cosa de quinze dies la va fotre a parir,

Fotografia de Zaibi.

Isabel Rodríguez, la xica SEBIME.

dient intimitats de la parella. Però intimitats que anaven des de la vida sexual (gens sana pel que sembla), fins a les operacions d'estètica que s'ha fet. Ella, la Nielsen, només riu, encara que no li fa gaire gràcia. Però és que no té un pèl de ximple i sap el que és la vida i la manera de viure-la, detall que no coneix tothom. Perquè pateixin una mica, la foto aquí d'un servidor i la parenta, que no és tan alta com sembla: jo faig 1'72 metres i ja veuen on m'arriba.

Invitats per SEBIME, la Fira Internacional de Fabricants de Bijuteria, una *troupe* de periodistes —amb predomini

de la colònia madrilenya— hem passat uns dies a l'illa de Menorca. Tres dies intensíssims amb visites i àpats pels diferents punts de l'illa. **Isabel Rodríguez**, del gabinet de premsa de la Fira, fou l'encarregada de posar en ordre l'atapeït grup de periodistes, alguns d'ells més preocupats a atrapar el sol balear que a comprovar la balança comercial de les exportacions bijuteres. Isabel, a més, va haver de recuperar alguns dels equipatges extraviats durant el trajecte, com el del representant de la revista *Tiempo*, que a punt va estar d'aparèixer en l'aeroport de Tunis.

La fira, situada en el polígon industrial de Maó estrenava nou president, en aquest cas presidenta, en la figura de **Clara Torres**, jove empresària menorquina i directora-gerent de Creaciones Galy. Tot i que el sector bijuter no es troba en els seus millors moments a causa de la competència del mercat asiàtic, la

la figura de **Judith Mascó** servint de reclam turístic. Un anunci —aquell que diu "Lo dulce y lo salado"— que ha molestat alguns sectors com els de la Crida que en demanaven la retirada per vulgar. De totes maneres la fotografia no deixa de tenir la seua gràcia. I ja en el món de la moda i els fotògrafs, **Pepe Zaibi**, de

Fotografia de Zaibi amb model de Vicente Mateu.

bijuteria espanyola s'ha situat entre les més competitives del mercat europeu hegemunitzat per la indústria italiana. Diu **José Luis Marqués Mercedal**, empresari bijuter, que la implantació d'aquest sector en l'illa arranca del segle passat amb la fabricació de portamonedes de plata. Marqués és l'encarregat de fabricar a l'any més de 250.000 insígnies per al Club de Futbol Barcelona.

Dins del saló de dissenyadors de la Fira destacava l'estand d'**Antonio Abril**, un jove dissenyador valencià que passa el seu temps entre Maó i València. Antonio treballa com a *freelance* i ha realitzat el catàleg de tendències tardor-hivern 90-91 de l'Institut Tecnològic de la Bijuteria. Per als curiosos, cal anotar que moltes de les falses joies amb marques tan distingides com Nina Ricci, Dior o Lotusse i a preus econòmics, es realitzen en l'illa.

A l'igual que en altres punts, també a Menorca es pot veure

professió la seua càmera Nikon, ha estat seleccionat per a participar en una important mostra titulada "Spanish Fashion Design and Arquitectural Photography", que se celebra a Londres. El fotògraf valencià compartirà galeria amb noms com **Javier Vallhonrat**, **Jordi Sarra**, **Francisco Rojo** i **Juan Martín**, tots ells especialistes en la fotografia de moda. L'exposició ha estat coordinada per **Emma Dent Coad**. A la mostra es poden veure dissenys de **Vicente Mateu**, **Sara Navarro**, **Toni Miró**, etc.

MANO NEGRA SOBRE LA CIUTAT

La setmana no podia acabar sense ressenyar la visita del grup Mano Negra, un dels concerts més reconfortants que s'han presenciats a la ciutat de València en els últims temps. Aquesta formació heterodoxa, capitanejada pels germans Chao, va aconseguir una comunicació total entre l'escenari i públic de la sala.